

הצ'אנס השני של יזהר

יזהר בהן עם אחותו ורדינה
נוסעת איתו לשטוקהולם

**המונצח נזכר
בגעגועים בידידתו,
שנהרגה בתאונת
דרכים, ומכריז:
"ידעתי שאצליח!"**

אירוויזיון פעם נוספת. הייתי הופך אותו לעסק כלכלי".
ואכן, יזהר עשה זאת בשנית. הוא הגשים את חלומו.

סיפר השבוע יזהר: ביום רביעי הגעתי לבנייני האומה בירושלים, כדי להקליט את השיר. מייד אחרי שביצענו את השיר, סיפרו לי עובדי הטלוויזיה שלדעתם אוכה במקום הראשון.

הסנדוויץ' של אמא

התברר שהם עורכים כל שנה טוטו והתערכות על כסף. אצלם אני הובלתי בהפרש עצום. במשך השנים הסתבר, שתמיד הטוטו שלהם צורק.

הסיפור הזה של העובדים עשה לי טוב. לכן, כשהגעתי ביום החמישי והתחילה הספירה וירדנה הובילה, הרגשתי רע. הפעלתי את מנגנוני

הצלחה הבינלאומית שלי, עם השיר אבני-בי, בדיוק לפני שבע שנים, התחלתי להרגיש במשך השנים כמו בלון או כועה מנופחת, שכולם מנסים לנקוב בה חור ולפוצצה. הרגשתי נבגד עליידי הקהל. כמו ילד קטן ופגיע. כשעמדתי על הבימה הרגשתי כאילו אני עומד לפני כיתתי-יורים. כאילו מכוונים אליי תותחים.

הנפילה הקריטית היתה בינואר 80, זה היה פשוט גיהנום. כי בדיוק כשכולם ציפו לכליכך הרבה ממני, פחדתי לצאת לרחוב. לקיתי ב"קלאוסטרופוביה איומה. איברתי כל ביטחון. איברתי כל עניין בחיים. היו

יה רגע שנראה בעיניי לכימה, כדי לבצע לפני הקהל ב" בנייני האומה את השיר עולה עולה.

אז צפה לפני רמותה של רבורה בקון. ידעתי שאני צריך לעלות בזינוק לבימה, זינקתי וצעקתי: רבורה! למולי, העלים הפלייבק את קולי. זה היה רגע קרוש בעיניי, הרגשתי אותה לירי. כנראה שזה בא בגלל העובדה שכליכך רציתי שהיא תוכה לראות את פירות העמל האיום שהשקיעה בי. אני מרגיש שבזכותה הצלחתי להגיע ולחזור לבימה", סיפר

ירדנה ארזי
הפסטיבל האחרון

כמה הכניס לי השיר אבני-בי? את שואלת אותי שאלה קשה. עד היום אני לא יודע. מעולם לא ניתנה לי הזכות לעבור על החשבונות.

אז הייתי משוחרר מצה"ל, לא ידעתי לטפל בעניינים. אני לא כועס על אף אחד. המונמנט היחיד שנשאר לי מהצלחה הגדולה זאת הדירה הקטנה שלי ברחוב בן-יהודה בתל-אביב.

אני לא יודע למה, אבל בכל הזמן שעבר מאז הצלחה הראשונה, ידעתי שתבוא אחת נוספת. הרגשתי את האהבה של האנשים אליי ברחוב. הייתי פיתאום שומע צעקה של אנשים שפגשו בי והיו אומרים: "אתה ביוכוז" תמיד קיבלתי ויברציות חיוביות מהקהל.

היום הקשה ביותר

היום אני חייב לחברים 3000 רולר, אך אני שותף בשיר יחד (המשך בעמוד 37)

את מה שאף אחד באולם עוד לא יודע.

חבל רק, שהקהל שישב לפני המקלטים לא ראה את השירור החי של השיר, שאותו ביצענו אחרי הזכייה. זה היה באמת מסע של נצחון מהמם.

חזרנו לתל-אביב כשיירת מכוניות צופרות. רק במכונית הרגשתי את הצביטות בקיבה. כליכך הצטערתי שלא לקחתי איתי את הסנדוויץ' שהכינה לי אמא למופע, או את תפוחי-העץ שניסה אבי לתחוב לי לכיס. שכחתי כל היום לאכול. רק ב-5 לפנות-בוקר הייתי מסוגל להכניס משהו לפה. הצלחתי בקושי לישון שעתיים, כשהתחילו הטלפרי נים והפרחים להציף את דירתנו הקטנה. הרגשתי שאני מוכרח לחזור ולהיות יזהר של יום-יום. ב"י ירדתי להוריד את האשפה. משם הלכתי למכולת. הם כמעט התעלפו כשי נכנסתי וביקשתי לקנות חלות לשבת.

ירדנה ארזי (מימין) ויזהר בהן (משמאל)
התחרות היתה בין שתי הלהקות

צריכים אפילו להוכיל אותי לשי-רותים.

ואז הופיע בחיי מלאך בצורת אשה. זו היתה רבורה בקון, שהקדישה לי את כל יכולה.

אף אחד לא ידע מה אני עושה עם האשה הגדולה הזאת (120 קילו). אז הייתי בנקודה של מתחת לאפס. שנתיים היא לא זזה ממני מטר. היא ויתרה על כל חייה הפרטיים. אנשים שאלו מה היה טיב היחסים בינינו. כסף לא נתתי לה, גם לא היה לי מיל. וכמוכן שיחסים אחרים לא היו, אני פשוט לא הייתי קיים. אילו היתה ניתנת לי ההזדמנות לעשות את הי

השבוע יזהר כהן. הזמר שזכה במקום הראשון בקדם-אירוויזיון ביום החי מיישי.

יזהר כהן עבר הרבה תהפוכות בחייו. לפני שמונה שנים, כששירו קיבל את המקום בתחרות הכלל-אירופית, הוא זכה לראשונה בתהילה. אחריכך הידרדר עד שהתמטט. מן המצב הנפשי הקשה שאליו ניקלע, הוא נחלץ לאטי-לאט, במידה רבה בעזרתה של ידידתו רבורה בקון. כשנהרגה האשה גדולתי המימרים כתאונה, ניחתה עליי סכף חדשה.

בדיוק לפני שנה סיפר לי יזהר: "היום אינני מאשים אף אחד במה שקרה לי. אך זה, אחרי שזכיתי